

1. Zezwala się na posiadanie i wywóz za granicę imiennych czeków podróżniczych (travellers cheques) przez osoby podpisane na tych czekach jako ich pierwotni właściciele.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 27 z dnia 3 czerwca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1948 Nr 12, poz. 50).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

1552.

ZARZĄDZENIE Nr 58 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie przywozu do kraju i wywozu z kraju zagranicznych środków płatniczych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), oraz art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się osobom przyjeżdżającym do Polski na podstawie paszportów zagranicznych na przywóz do kraju zagranicznych pieniędzy bez ograniczenia kwoty — pod warunkiem zgłoszenia polskiemu granicznemu urzędowi celnemu wszystkich przywiezionych do Polski zagranicznych środków płatniczych (pieniądze w banknotach i monetach oraz cekli, weksle i inne dewizy).

Zgłoszenie następuje przez wypełnienie i podpisanie przez podróżnego deklaracji o przywozie środków płatniczych.

Deklaracja powinna zawierać rodzaj i kwoty przywiezionych środków płatniczych.

Dane, zawarte w deklaracji, powinny być potwierdzone przez graniczny urząd celny. Szczegóły dotyczące wypełniania deklaracji zostaną podane w instrukcji dla granicznych urzędów celnych.

2. Przyjeżdżające do Polski osoby, będące w rozumieniu przepisów dewizowych zamieszkałymi w kraju oraz repatrianci, powracający do kraju, mają obowiązek w terminie 7 dni od dnia przekroczenia granicy zaopiarować przywiezione zagraniczne środki płatnicze do skupu Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożyć je do depozytu w tym Banku.

3. Zezwala się cudzoziemcom w rozumieniu polskich przepisów dewizowych na posiadanie w kraju zagranicznych środków płatniczych, wymienionych w deklaracji o przywozie.

Dysponowanie w kraju posiadanymi na tej podstawie środkami płatniczymi może mieć miejsce jedynie w drodze odprzedaży tych środków Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożenia ich do depozytu w tym Banku.

Zagraniczne środki płatnicze, wymienione w deklaracji, które nie zostały odprzedane lub złożone do depozytu Narodowego Banku Polskiego mogą być w terminie 4 miesięcy od daty wypełnienia deklaracji wywiezione za granicę przez osobę, która deklarowała. Odprzedaż części lub całości zadeklarowanych przy wjeździe środków płatniczych jak również przyjęcie tych wartości do depozytu w Narodowym Banku Polskim powinny być odnotowane na deklaracji o przywozie.

4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 22/II z dnia 31 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1949 Nr 14, poz. 89).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1553.

ZARZĄDZENIE

PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie zawierania umów o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego.

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r.

w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000) wprowadziło powszechnie obowiązującą w gospodarce uspołecznionej umowę ramową o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego. Według ustaleń banków finansujących inwestycje, inwestorzy w niektórych przypadkach nie zawarli dotychczas umów o wykonanie robót budowlanych i montażowych, finansowanych ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1950.

W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia podstawy dla dokonywania przejściowych rozliczeń pomiędzy inwestorem a wykonawcą zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwestorzy, którzy dotychczas nie zawarli umów o wykonanie będących w toku robót budowlanych i montażowych, finansowanych ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1950 — zobowiązani są do zawarcia tych umów z przedsiębiorstwami wykonawczymi w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 grudnia 1950 r.

§ 2. Umowy, o których mowa w § 1, powinny być zawarte według wzoru umowy ramowej, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000).

§ 3. W przypadku braku kosztorysu urzędowego ogólny koszt robót powinien być ustalony w umowie szacunkowo na podstawie dołączonego do umowy przybliżonego szacunku z podziałem na scalone elementy budowy, zgodnie z postanowieniami § 3 umowy ramowej.

W odniesieniu do robót budowlanych specjalnych oraz robót montażowych, co do których brak jest możliwości sporządzenia tabeli scalonych elementów, umowa, o której mowa w § 1 niniejszego zarządzenia, powinna być zawarta w oparciu o przybliżony szacunek, dokonany przez przedsiębiorstwo wykonawcze.

§ 4. Zawarcie umowy w myśl § 3 nie zwalnia inwestora od obowiązku sporządzenia prawidłowego kosztorysu robót. Z chwilą doręczenia przedsiębiorstwu przez zamawiającego kosztorysu urzędowego, ogólna suma tego kosztorysu wchodzi automatycznie w miejsce kwoty ogólnego kosztu, ustalonego w umowie na podstawie przybliżonego szacunku zgodnie z § 3 ust. 1 „Postanowień ogólnych”, stanowiących załącznik Nr 2 do zarządzenia z dnia 11 października 1949 r. (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000).

§ 5. Zakwestionowanie przez jedną z umawiających się stron wysokości ogólnego kosztu robót nie stanowi przeszkody do zawarcia umowy. Zawarcie umowy w tych przypadkach nie pozbawia stron prawa wystąpienia we właściwej drodze o rewizję kwoty umownej, przy czym do czasu uzyskania porozumienia, bądź też rozstrzygnięcia sporu przez powołane do tego władze, strony powinny rozliczać się według kosztu żadanego przez przedsiębiorstwo.

§ 6. Nieuzgodnienie kwoty umownej pomiędzy inwestorem a przedsiębiorstwem w terminie czternastodniowym od daty zawarcia umowy powoduje przekazanie sprawy do bezpośredniego uzgodnienia kwoty umownej pomiędzy inwestorem naczelnym a bezpośrednią nadzorną władzą przedsiębiorstwa. W przypadku bezskuteczności próby uzgodnienia na tym szczeblu, inwestor bezpośredni powinien w terminie dwutygodniowym od daty zawiadomienia inwestora naczelnego skierować sprawę na drogę postępowania arbitrażowego.

Po upływie tego terminu inwestor traci prawo do kwestionowania szacunku przedsiębiorstwa wykonawczego.

§ 7. Umowy o roboty dodatkowe powinny być zawierane w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia stwierdzenia konieczności wykonania roboty dodatkowej.

Umowy o wykonanie robót powinny być zawierane w ramach rocznego limitu, przy czym do umowy powinno być dołączone pismo banku finansującego inwestycje (awizo o otwarciu wypłat lub też awizo o uruchomieniu limitu), wskazujące część, dział, rozdział i paragraf Planu Inwestycyjnego i nr wniosku inwestycyjnego oraz kwotę zawartą w tytule (składniku), przeznaczoną na pokrycie kosztów robót zleconych przedsiębiorstwu. O ile nastąpi zwiększenie środków na robotę objętą umową, należy zawrzeć umowę uzupełniającą.

§ 8. Inwestorzy centralni zwrócić szczególną uwagę na terminowość zawierania umów o roboty budowlane i montażowe. Kopie zawartych umów inwestorzy przedłożą bankom finansującym inwestycje w terminie trzydniowym od dnia ich zawarcia, zgodnie z § 7 pkt 16 instrukcji z dnia 16 lutego 1950 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 35).

§ 9. Właściwi ministrowie zarządza dopilnowanie zawarcia przez podległe im przedsiębiorstwa budowlane i

montażowe umów o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego w terminie, określonym w § 1 niniejszego zarządzenia.

Inwestorzy centralni powinni pozbawić premii na okres do 3 miesięcy pracowników służb inwestycyjnych odpowiedzialnych za niezachowanie terminu zawarcia umowy.

W analogicznych przypadkach właściwi ministrowie powinni pozbawić premii na okres do 3 miesięcy pracowników podległych im przedsiębiorstw wykonawczych.

§ 10. Zarządzenie niniejsze obowiązuje wszystkich inwestorów i przedsiębiorstwa wykonawcze podległe wszystkim resortom.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

w/z St. Jędrzychowski

1554.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie finansowania przeróbki samochodów na napęd gazem wysokosprężonym.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski Nr A-98, poz. 1235) w celu zaktywizowania akcji przerabiania samochodów na napęd gazem wysokosprężonym zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się kredyt w wysokości 18.000.000 (osiemnaście milionów) zł w okresie od dnia 1 listopada 1950 r. do dnia 31 grudnia 1951 r. na koszty związane z przerabianiem samochodów na napęd gazem wysokosprężonym.

2. Kredytu w ramach sumy, ustalonej w ust. 1, udzielać będzie Narodowy Bank Polski przedsiębiorstwom państwowym, spółdzielczym, państwowo-spółdzielczym, centralom spółdzielczo-państwowym i spółkom prawnym, w których udział Skarbu Państwa jest większy niż 50%.

§ 2. Kredyt, o którym mowa w § 1, będzie udzielany jedynie na podstawie rachunków wystawionych przez Centralę Handlową Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” — Biuro Samochodów Remontowych, lub przez Zakłady Sprzętu Transportowego Nr 1 w Gliwicach.

§ 3. Instytucje korzystające z kredytu powinny spłacić zaciągnięte pożyczki w terminie 15 miesięcy od dnia ich udzielenia, ze swoich środków obrotowych.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

1555.

ORZECZENIE Nr 15 MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 16 października 1950 r.

w sprawie przejścia przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na zasadzie art. 2 ust. 1 i 7 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejściu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 pkt. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212)

orzeka się:

na własność Państwa przechodzą przedsiębiorstwa 5 następujących firm:

- 1) Kruschel u. Gorke (obecnie Gorzowskie Warsztaty Mechaniczne sp. z o. o.) — Wieprzyce, pow. Gorzów Wlkp.,
- 2) „Pauksch” Odlewnia Żeliwa i Rusztów. Richard Wilczke i Brosig — Gorzów Wlkp., ul. Przemysłowa 8/9,
- 3) Odlewnia. Jan Antonik — Bielsko, ul. Rzeźnicza 34,
- 4) Holzrollo-Jalousien u. Rolladen-Fabrik. Fritz Hauke G. m. b. H. — Golińsk, pow. Wałbrzych.
- 5) Drahtzaunenfabrik. Carl Grasser — Wrocław, ul. Opolska 25.

Na podstawie zarządzeń Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie — przedsiębiorstwa te umieszczone zostały w wykazach przedsiębiorstw, ogłoszonych:

ad 1), 2) — w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim z 1950 r. Nr 9, poz. 232,

ad 3) — w Śląskim Dzienniku Wojewódzkim z 1950 r. Nr 11, poz. 194,

ad 4), 5) — we Wrocławskim Dzienniku Wojewódzkim z 1949 r. Nr 13, poz. 68.

Co do przedsiębiorstw tych nie zostały zgłoszone prawa lub zarzuty w terminie, określonym w § 28 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. wraz z późniejszymi zmianami.

Przedsiębiorstwa firm wyżej wymienionych przechodzą na własność Państwa bez odszkodowania w całości wraz z nieruchomością i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych, prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań, mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

**KIEROWNIK MINISTERSTWA
PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO**

K. Żemaitis

1556.

ORZECZENIE Nr 16 MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 16 października 1950 r.

o przejściu przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejściu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212)

orzeka się:

na własność Państwa zostaje przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwo firmy: Fabryka Narzędzi Rolniczych. J. Sucheni — Gidle, pow. Radomsko.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw — przedsiębiorstwo to zamieszczone zostało w wykazie, ogłoszonym w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim z 1946 r. Nr 19, poz. 142, lp. 79 i co do przedsiębiorstwa tego, po przeprowadzeniu postępowania, określonego w powołanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r., zapadło postanowienie Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w dniu 16 sierpnia 1950 r. Nr I. A. 193/50 o przedstawieniu wniosku o wydanie orzeczenia o przejściu tego przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Przedsiębiorstwo firmy wyżej wymienionej ulega przejściu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości wraz z nieruchomością i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań, z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych, prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań, mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

**KIEROWNIK MINISTERSTWA
PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO**

K. Żemaitis